

(Гардијан 29.01.2011.)

Јанко Типсаревећ, по успеху трећег српског тенисера, савршено се изразио. „Уз дужно поштовање према свим великим такмичарима које наша земља има, Новак Ђоковић је најбољи спортиста у нашој историји. Четрдесет девети играч на свету је ово написао на свом профилу на *Твиттеру* пошто је Ђоковић у полуфиналу остварио сјајну победу над Роџером Федерером са 7:6, 7:5 и 6:4, због чега је овај двадесеттворогодишњи Србин на ивици освајања свог другог гренд слема.

Типсаревећ би требало да зна – уосталом, учествовао је у тиму са којим је Србија ушла у историју када су прошлог месеца уз толико сјаја и емоција освојили Дејвис куп. Ђоковић је добио оба сингл меча, а трећег српског тенисера каже да је прослава трајала „два дана и две ноћи“. „После тога смо се потпуно обезнанили и припала нам је мука, што вам све говори.“

За Ђоковића је победа у Дејвис купу била кључни тренутак. Поносни родољуб Ноле Ђоковић никада није окретао леђа осталим саиграчима, како су то чинили Роџер Федерер, Рафаел Надал, а недавно и Енди Мареј, прескачући мечеве репрезентације да би се концентрисали на гренд слемове. Готово сваки пут је играо када је његова екипа учествовала још откако је као седамнаестогодишњак дебитовао 2004. године, а победа над Француском у Београду била је врхунац дугогодишњег сна.

„Наши спортисти су вероватно и наши најбољи амбасадори“, рекао је Ђоковић. „Славило се у целом свету. Људима се много допао успех који смо остварили. У последње две-три године, тенис је постао веома популаран спорт у нашој земљи. Пре тога, најпопуларнији су били тимски спортови. Имали смо великих успеха у кошарци, одбојци, рукомету и ватерполу. Тенис никада није имао дугу историју.“

Пошто је пре три године победио на првенству *Аустралиан Опен*, Ђоковић је ушао у финале без пресије да мора да се искаже на гренд слему. Док Британија већ 75 година жуди за прваком откако је Фред Пери победио на

Пише: Сајмон Кејмберс
среда, 02 фебруар 2011 01:06

УС Опену

, Србија се може подичити са два победника гренд слема, Ђоковићем и Аном Ивановић.

Ђоковић веома добро познаје Мареја, и то још од неког јуниорског турнира у Француској када им је обојици било по тринаест година. Ђоковић се Мареја сећа по „дугој коси“ и по томе што му је било тешко да разуме његов шкотски нагласак. Од тог тренутка животи су им се испреплели, а Ђоковић је видео како његов пријатељ мора да изађе на крај са бременом које му је донела припадност британској нацији.

Можда би и он морао да се носи са таквим притиском да је прихватио понуду ЛТА, недуго по доласку Роџера Дрејпера, када је по уласку у сениоре имао могућност да из српског пређе у британски табор. Финансијска помоћ је била главни разлог што је Ђоковић уопште и размишљао о овој понуди, која би подразумевала да се пресели у Велику Британију и да избегава Дејвис куп док се не квалификује да игра за Британију, али брз успон на листи му се исплатио и срце му је остало у Србији.

Док је десетак новинских извештача и можда двоструко већи број њихових колега са радија и телевизије допутовало како би пратили сваки Марејев покрет, на турниру је било само неколико српских новинара, а Ђоковић је у шали рекао како ових дана више говори енглески него свој матерњи језик. „С једне стране, волео бих да будем на Марејевом месту, јер је очигледно да има велику подршку због земље из које долази. С друге стране, мерни се то не би допало због медијске пажње и притиска са којим се мора суочити.“

Нема сумње да ће тај притисак и живци играти велику улогу у овом финалу.